

Hồi 18

Quái Sự Trong Đỗ Gia

nh trắng như ngân chiếu sáng cả dạ ngàn, thế nhưng vẫn có những chỗ ánh trắng không chiếu tới được.

Hoàng Thiên Vũ một mình ngồi dưới chân bờ tường bên ngoài ngôi miếu hoang đổ nát, nơi tối tăm ánh trắng không chiếu tới được. Chàng tựa người vào tường thành, cả người thừ ra, đầu óc quanh quẩn nghĩ đến chuyện vừa phát sinh trong nhà Đỗ quả phụ...

Rõ ràng đây là một âm mưu, một cái bẫy bày bố rất kỹ lưỡng. Tiểu Xảo, con gái của Đỗ quả phụ chỉ là kẻ hy sinh, nhưng bên trong vẫn có rất nhiều nghi vấn.

Nếu như Đỗ quả phụ có thông đồng với kẻ bày mưu thì liệu bà ta có thể hy sinh tính mạng con gái mình như thế hay không?

Tin về tung tích của Dịch Trường Phong thường lui tới nhà Đỗ quả phụ là do Lam Thạch Sinh cung cấp, mà Lam Thạch Sinh đã từng có ân cứu mạng ta, tất không thể tham gia trong âm mưu này. Chỉ có một khả năng là khi ta nói chuyện với Lam Thạch Sinh thì bị kẻ âm mưu kia nghe thấy mới bố trí sẵn cái bẫy này, nếu thế thì kẻ ấy phải là Dịch Trường Phong.

Gian nhà chỉ lớn bấy nhiêu, ta ngồi ngay nhà giữa, cửa sổ trong phòng thì đóng kín, như có kẻ vào ra không thể ta không hay biết được. Nếu thế thì hung thủ phải có mặt trong nhà ngay từ sớm, mà hung thủ khả năng phải chính là Dịch Trường Phong, vì nếu người khác thì Tiểu Xảo nhất định đã không đồng ý cho hắn vào phòng.

Dịch Trường Phong đã dám ra tay hạ sát tình nhân Đồ Tử Yến thì đương nhiên cũng chẳng tiếc gì một Tiểu Xảo.

Thế nhưng Đỗ quả phụ vì sao lại nhất nhất chỉ ta cho là hung thủ?

Lại còn dám người vây bắt kia sao lại đến kịp lúc như thế?

- Sai lầm!

Hoàng Thiên Vũ hốt nhiên thốt lên thành tiếng, chàng chợt nhớ đến một điều quá sơ suất là lúc bấy giờ đã không lục soát trong phòng, rất khả năng tìm thấy được hung thủ, hiện tại thì đã quá muộn để làm điều đó.

Trước sau nhiều chuyện phát sinh, nhưng rõ ràng từ sự tình mà xét thì hung thủ chỉ muốn lập mưu hãm hại Hoàng Thiên Vũ vào tội dâm tặc hiếp giết phụ nữ, vì mục đích nào mà hắn làm như thế?

Một bóng người thấp thoáng, lướt nhanh về phía Hoàng Thiên Vũ như bóng u linh quỷ sứ.

Hoàng Thiên Vũ giật thót cả người, định thần nhìn lại bất giác ngỡ người ra khi nhận rõ người đang lướt đến kia là Hồ Điệp Cô Nương.

Hoàng Thiên Vũ vội đứng lên đón đầu, nói:

- Là cô nương đó sao?
- Ừm!

Hồ Điệp Cô Nương đứng lại ngay trước mặt chàng, chỉ cách chừng ba xích, ngưng mắt nhìn chàng như có nhiều điều muốn nói.

Hoàng Thiên Vũ chợt nghĩ ra một điều, "A" lên một tiếng nói:

- Có phải khi ở trong nhà Đỗ quả phụ, cô nương cảnh tỉnh tại hạ rồi khỏi đó?
- Đúng!

Hồ Điệp Cô Nương gật đầu, nhích lại gần chàng hơn, nói tiếp:

- Ta vô tình phát hiện ra bọn bồ đầu huyện nha đi bắt người, nghe chúng kháo nhau là xảy ra huyết án trong nhà Đỗ quả phụ, ta thích thú muốn xem cho vui nên mới đến đó. Không ngờ lại là người, may mà ta đến trước một bước.

Hoàng Thiên Vũ chau mày kinh ngạc nói:

- Chuyện này kinh động đến quan phủ sao?

Hồ Điệp Cô Nương nói:

- Ừm! Kỳ quái, sao người lại đến nhà Đỗ quả phụ làm gì chứ?

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Tại hạ đến đó tìm, nghe nói hắn thường xuyên lui tới nơi đó.

Hồ Điệp Cô Nương chau mày hỏi:

- Nghe ai nói?
- Lam Thạch Sinh.
- Lam Thạch Sinh ư? Lai lịch hắn thế nào?

Hoàng Thiên Vũ nghe hỏi đến thân thế lai lịch cả Lam Thạch Sinh, chàng chỉ biết lắc đầu đáp:

- Không biết, có điều... tại hạ tuyệt đối tin tưởng người này không có ác ý.

Chàng nói với giọng đầy tin tưởng.

Hồ Điệp Cô Nường ngưng mắt nhìn chàng chừng như dò xét xem nên tin chẳng, rồi thay đổi ngữ khí nói với giọng nhẹ nhàng đầy quyến rũ:

- Tôi có thể xưng hô với huynh bằng một tiếng Hoàng đại ca chứ?

- Đương nhiên... có thể.

Hoàng Thiên Vũ đáp một cách miễn cưỡng, tuy thực trong lòng chàng không thích gì loại nữ nhân này, thế nhưng đối phương đã hạ mình kết thân như thế, chàng không thể nào cự tuyệt chối từ.

- Tốt lắm, cũng không đến nỗi quá khô khan!

Hồ Điệp Cô Nường cất tiếng cười khanh khách, rồi mới quay trở lại chuyện ban đầu nói tiếp:

- Hoàng đại ca, không nên quá tin tưởng người họ Lam kia.

Hoàng Thiên Vũ ánh mắt lóe lên một tia nhìn khác thường, hỏi:

- Vì sao?

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu cười nhẹ đáp:

- Không biết vì sao, nhưng chỉ bằng vào kinh nghiệm nhìn người của muội thì cảm thấy người này là một nhân vật khá bí ẩn, nói hơi khó nghe một chút, người này tâm địa có vẻ bất chính!

- Ủm!

Hoàng Thiên Vũ chỉ ậm ừ một tiếng cho qua, chàng không bày tỏ thái độ đồng tình hay phản đối, chung quy chàng chưa từng có cảm nghĩ như thế đối với Lam Thạch Sinh, trừ phi có bằng chứng chính xác, nếu không mà nói người này tâm địa bất chính thì quá vô đoán.

Thế nhưng ngược lại với chàng thì người đáng để ý lại chính là Hồ Điệp Cô Nường, con người cô ta chẳng những không được đoan chính mà còn có chút gì bí ẩn khó hiểu, cô ta muốn thân cận với chàng vì mục đích gì thì thật khó biết được.

Thấy chàng im lặng, Hồ Điệp Cô Nường lại hỏi:

- Hoàng đại ca tìm đến Dịch Trường Phong làm gì?

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Nghe nói hấn vốn là bằng hữu thân thiết với Đồ Tử Yến, đồng thời trước khi vụ án phát sinh thì có người nhìn thấy hấn đi với cô ta, thế mà từ sau khi vụ án xảy ra cho đến giờ không thấy hấn trở về nhà.

Hồ Điệp Cô Nường chau mày hỏi:

- Đại ca hoài nghi hấn là hung thủ gây án rồi vu họa cho đại ca?
- Có khả năng như thế?
- Tốt, chúng ta cứ chờ đợi tin tức.
- Đợi tin tức ư?

Hoàng Thiên Vũ hỏi vẻ ngạc nhiên.

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Đúng, tin tức từ nhà Đồ quả phụ.

Hồ Điệp Cô Nường vừa nói vừa bước ra đứng giữa đường, nơi ánh trăng chiếu sáng vẩy tay về phía trước mấy cái, rồi quay trở lại đứng bên chàng.

Lập tức một bóng người xuất hiện. Hoàng Thiên Vũ vừa nhìn nhận ra ngay chính là Bành đại cô.

Hồ Điệp Cô Nường vội đón đầu hỏi ngay:

- Đại cô, thế nào rồi?
- Kỳ quái...!

Bành đại cô thốt lên.

Hồ Điệp Cô Nường chau mày hỏi:

- Cái gì kỳ quái?

Bành đại cô dừng chân lại trước mặt hai người, nói:

- Bọn sai dịch bắt người kia vừa đến cửa nhà Đồ quả phụ, bà ta ra đón đầu, không thừa nhận là con gái bà ta bị giết, còn bảo là không hề có chuyện gì xảy ra cả, bọn sai dịch kia hỏi năm ba câu rồi bỏ đi.

Hoàng Thiên Vũ hai mắt mở to chừng như không tin vào tai mình, đây quả là một chuyện bất khả tư nghị.

Đồ quả phụ lại phủ nhận huyết án phát sinh trong nhà mình, thế là sao chứ?

Lại còn có người bí mật báo trước cho quan phủ biết, nên mới xuất binh đi bắt người, thế mà bà ta lại không muốn quan binh truy hung giết con gái mình?

Chàng đau đầu suy nghĩ, duy nhất một khả năng xảy ra là Đồ quả phụ bị một áp lực cực mạnh mới làm như thế, áp lực này nếu như không phải là uy bức thì cũng là mối ngọt cám dỗ. Với loại người đã đem con gái mình làm mối nhử khách làng chơi thì một là tham sinh, hai là quý của, còn tình thân ruột thịt hầu như biến mất, thật đáng sợ thay!

Căn cứ theo thời gian mà phán đoán thì hung thủ đã ở sẵn trong nhà từ đầu, ý đồ giết người giá họa, thế nhưng không ngờ có người biết được đi báo quan phủ, đây là điều hung thủ không mong muốn. Khi thấy quan binh xuất hiện, còn ta thì đã bỏ đi, hung thủ liền xóa hết mọi dấu vết, thủ đoạn rất giống với vụ án của Đồ Tử Yến.

Trong đầu Hoàng Thiên Vũ càng lúc càng hoài nghi hung thủ phải là Dịch Trường Phong, chỉ có điều chàng không hiểu động cơ nào khiến hắn làm như thế?

Sau hồi im lặng, Hoàng Thiên Vũ thốt lên:

- Chuyện thật kỳ quái!

Hồ Điệp Cô Nường cũng gật đầu nói:

- Đúng là một chuyện kỳ quái không tưởng tượng được!

Hoàng Thiên Vũ nhíu mày hỏi:

- Đồ quả phụ bình thường hành nghề gì?

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Chẳng hành nghề gì ngoài chuyện nhờ vào sắc đẹp của con gái mình, cho đàn ông bao đem tiền cung phụng.

- Bà ta là người trong giang hồ ư?

- Điều này thì không biết.

- Bà ta là người ở vùng này?

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu đáp:

- Không! Từ nơi khác đến, căn nhà kia là nhà thuê...

Hoàng Thiên Vũ hơi bất ngờ, "A" lên một tiếng nói:

- Thế thì tại hạ quay trở lại đó xem sao!

Hồ Điệp Cô Nường chau mày ngài, ngưng mắt nhìn chàng có chút kinh ngạc hỏi:

- Hoàng đại ca định quay trở lại đó xem à?

Hoàng Thiên Vũ gật đầu đáp:

- Đúng! Theo tại hạ phán đoán, thi thể người chết thì có lẽ đã mang đi, nhưng hung thủ vẫn còn ở đó, chí ít cũng có thể khai thác được ít nhiều manh mối từ miệng Đỗ quả phụ.

Hồ Điệp Cô Nường ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ý này hay lắm, chúng ta cùng đi nhé?

- Cùng đi ư?

- Đúng! Tôi và Bành đại cô sẽ đường hoàng đến đó, còn Hoàng đại ca cứ ngầm theo sau, khi nào thấy cần ra mặt thì ra mặt, thế mới tránh được dả thảo động xà, mà cũng tránh được nhiều phiền hà!

Hoàng Thiên Vũ nghe ra thấy có lý, đằng nào thì cô ta là người ngoài cuộc, xuất hiện dễ dàng, còn chàng một khi lộ mặt ra thì Đỗ quả phụ nhất định sẽ cố sống cố chết mà chối quanh hay phản mặt làm càn, lúc ấy thì chẳng những không khai thác được gì mà còn có thể xảy ra chuyện không hay.

Nghĩ thế, chàng gật đầu đồng ý.

oOo

Đêm đã về khuya.

Cảnh sắc vắng lặng, phố thị tắt đèn, mọi người hầu như đều đã chìm trong giấc ngủ, nhưng ngoài trời trăng khuya càng sáng hơn.

Trở lại nhà của Đỗ quả phụ.

Hoàng Thiên Vũ ẩn người dưới mái ngói của một nhà dân đối diện với nhà Đỗ quả phụ.

Hồ Điệp Cô Nường và Bành đại cô đứng ngay trước nhà Đỗ quả phụ nhưng bọn họ không gõ cửa mà tung người vượt tường vào bên trong sân.

Hoàng Thiên Vũ căng mắt dòm tai nghe ngóng động tĩnh, nhưng qua một hồi lâu vẫn không thấy gì cả, trong lòng có chút không kiên nhẫn được, cuối cùng chàng rời khỏi chỗ nấp nhón chân lần tới trước nhà Đỗ quả phụ.

Cửa trong đóng kín im ỉm, chàng ghé mắt nhìn vào nhưng bên trong không có ánh đèn, cũng không thấy động tĩnh gì cả.

Chuyện này thật kỳ quái.

Hồ Điệp Cô Nường và Bành đại cô đâu?

Chẳng lẽ hung thủ đã biết trước nên căng bẫy chờ đợi, chỉ cần có người xâm nhập là lập tức rơi vào tròng của hắn?

Hoàng Thiên Vũ tổng lòng thoáng động, nín hơi tự khí tung người vượt tường vào trong sân, nhưng khi hai chân vừa chạm xuống đất thì trong nhà đột nhiên đèn cháy sáng lên.

Hoàng Thiên Vũ bị bất ngờ giật thót mình kinh động, vì sao hai người kia vào lâu thế mà giờ mới thấy có ánh đèn?

Chàng lách nhanh người đến trong một chỗ khuất ẩn thân lắng nghe động tĩnh. Trong đầu chàng lại có một suy nghĩ lóe lên, ban đầu chàng có ý nghi ngờ Hồ Điệp Cô Nường khả năng có liên quan đến kẻ âm mưu, cô ta nói tham dự vào công án này chỉ là một người ngoài cuộc, điều này không thể giải thích được chỉ do vô công nhân hạ nên nhiều chuyện mà nhúng tay vào được. Chung quy người ta làm việc gì tất không ngoài quy luật nhân quả, phải có nguyên nhân mục đích của nó, đồng thời cô ta đến tìm chàng quá đột ngột mà xét về tình về lý đều không đúng.

Lúc này Hồ Điệp Cô Nường bước ra ngay cửa, vì bên trong có ánh đèn cho nên nhìn cô ta rất rõ, nét mặt thanh thản nhẹ nhàng không có chút gì căng thẳng, lại còn giờ tay ngoắt ngoắt về phía Hoàng Thiên Vũ chừng như đã biết chàng xuất hiện ở đó rồi.

Hoàng Thiên Vũ lách người ra bước nhanh đến trước mặt cô ta, hỏi vội:

- Sao rồi?

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Hoàng đại ca cứ vào trong này rồi nói chuyện.

Vừa nói cô ta vừa quay người bước vào trong. Hoàng Thiên Vũ theo chân vào nhà nhìn quanh mới thấy cả căn phòng bên trái hồi tối Tiểu Xảo bị giết cũng đốt đèn cháy sáng nhưng cả căn nhà im ắng không một động tĩnh.

Hồ Điệp Cô Nường chỉ tay về phía căn phòng thị ý Hoàng Thiên Vũ nên vào mà xem.

Hoàng Thiên Vũ thoáng chút do dự, nhưng rồi liền bước chân vào phòng xem, vừa mới nhìn chàng đã khựng người lại, đầu óc chấn động mạnh, nguyên là trên giường giờ đây không phải là Tiểu Xảo mà là một gã thanh niên rất lạ, nhưng nhìn lại chừng như hắn giờ chỉ còn là cái xác không hồn.

- Chuyện này là thế nào?

Hoàng Thiên Vũ quay đầu hỏi:

- Ai biết được đối phương định bày trò quỷ gì?

Hồ Điệp Cô Nường thần sắc bình thản như không, nói tiếp:

- Mục tiêu chính không thấy đâu, ngược lại là một tử thi khác!

Gã thanh niên nằm chết trên giường còn trẻ, chỉ chừng hai mươi hai một, cứ nhìn áo quần thì cũng biết được hẳn không phải là người tầm thường. Trên nền nhà cạnh giường một vũng máu đã khô, xem ra thì hẳn sau khi ngã gục trên đất rồi mới bị kéo nằm lên giường.

Hoàng Thiên Vũ hỏi giọng ngạc nhiên:

- Người này là ai?

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu:

- Không biết! Nhìn áo quần hẳn mặc thì đa phần phải là con nhà quyền quý trong Lạc Dương thành.

- Cô nương có thể nói cho biết khi vào đây tình hình thế nào chứ?

Chàng ngưng mắt nhìn ngọn nến cháy dở, chừng như nghĩ nhất định có manh mối gì trong chuyện này.

Hồ Điệp Cô Nường gật đầu nói:

- Đương nhiên là có thể. Tôi cùng Bành đại cô khi vào đến nhà không thấy ánh đèn cũng chẳng nghe thấy chút động tĩnh nào, gọi mấy lần cũng không thấy ai đáp lại, nghi là đã có chuyện không ổn. Chúng tôi trước hết đi quanh nhà một vòng thăm dò, sau đó vào nhà đốt đèn lên nhưng không thấy bóng Đỗ quả phụ và thi thể con gái và ta đâu cả...

- Ủm!

Hoàng Thiên Vũ ậm ừ một tiếng tỏ ý đang lắng nghe.

Hồ Điệp Cô Nường nói tiếp:

- Trong phòng ngược lại thay vào bằng thi thể nam nhân này.

- Nói thế... là Đỗ quả phụ và con gái bà ta đã biến mất?

- Sự thực là như vậy!

Hoàng Thiên Vũ nhìn lại thi thể gã thanh niên nói như hỏi:

- Người này làm sao lại bị giết ở đây chứ?

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu nói:

- Khó mà phán đoán ra được!

Hoàng Thiên Vũ chợt nhận ra vắng mặt Bành đại cô liền hỏi:

- Bành đại cô đâu?

- Ở bên ngoài cảnh giới.

Hoàng Thiên Vũ chẳng biết nói gì thêm, đây là một vụ "án ngoại chi án", nó xảy ra hết sức bí ẩn khó hiểu.

Chàng nghĩ gã thiếu niên này bị giết tất nhiên phải là sau khi mình đi, Tiểu Xảo bị giết là một âm mưu, nhưng còn gã thiếu niên này vì sao cũng lại bỏ thân trong phòng này? Hai mẹ con Đỗ quả phụ vì sao không thấy tấm dạng đâu nữa? Không biết tiếp theo còn có thêm bao nhiêu chuyện bất khả tư nghị khác phát sinh?

Tính từ khi xảy ra vụ án của Đồ Tử Yến đến giờ thì đã có thêm năm mạng người, đó là chưa tính đám người bị chết trong trận ác đấu trên Bắc Mang sơn cổ mộ.

Kẻ bày âm mưu này thực ra muốn gì?

- Hoàng đại ca, chúng ta nhanh rời khỏi đây rồi nói chuyện.

Giọng Hồ Điệp Cô Nường khiến chàng sức tỉnh, nhưng nhất thời còn chưa có quyết định gì.

Hồ Điệp Cô Nường nói tiếp:

- Để tôi lập đường dây do thám, nhất định sẽ lần ra manh mối.

- Cũng được!

Hoàng Thiên Vũ đáp một cách bức tức xen lẫn bất đắc dĩ không còn cách nào khác.

"Cốc cốc cốc", bên ngoài cửa sổ vang lên ba tiếng.

Hồ Điệp Cô Nường ghé người lại gần bên thành cửa sổ hỏi vọng ra:

- Đại cô, chuyện gì thế?

Tiếng Bành đại cô bên ngoài đáp vọng vào:

- Có người xuất hiện bên ngoài, chừng như đang đi đến đây.

- Người ấy ra sao?

- Chỉ thấy một bóng người áo trắng di chuyển rất nhanh.

Hoàng Thiên Vũ vừa nghe mấy tiếng "bóng người áo trắng" tim đánh thành thịch, chẳng chút nghi ngờ, chàng nghĩ ngay đến Bạch y thiếu nữ bí ẩn mà đã từng gặp trên hoang mộ, sau đó chỉ điểm cho chàng tìm tới Dịch Trường Phong. Cô ta giờ lại xuất hiện nơi này làm gì chứ?

- Tắt đèn!

Hồ Điệp Cô Nương gấp giọng hô lên một tiếng, tắt đèn trong phòng rồi nhảy người nhanh ra nhà giữa.

Hoàng Thiên Vũ cũng theo chân ra khỏi phòng.

Ngọn đèn trong nhà giữa cũng đã tắt, cả căn nhà chìm trong bóng tối.

Hồ Điệp Cô Nương lấy tay chạm khẽ vào người Hoàng Thiên Vũ nói:

- Hoàng đại ca, chúng ta vào trong phòng bên kia đi.

Hoàng Thiên Vũ "Ừ" một tiếng, hai người theo nhau vào gian phòng bên kia. Trong phòng tối mịt không đèn, chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng chỉ ngửi được một mùi phấn son nồng nặc xông vào mũi, gian phòng này đối xứng với gian phòng của Tiểu Xảo qua nhà lớn, không nói cũng biết là phòng của Đỗ quả phụ. Bà ta là hạng người thích mua hương bán phấn, thì chuyện trong phòng đầy mùi phấn son cũng là điều dễ hiểu.

Chờ đợi, hai người im lặng chờ đợi một lúc nhưng không nghe thấy chút động tĩnh nào.

Hoàng Thiên Vũ vốn có suy nghĩ muốn vạch rõ hành tung của vị Bạch y thiếu nữ thần bí kia cho nên không kiên nhẫn được nữa, liền nói:

- Tại hạ ra ngoài thám thính xem sao!

Hồ Điệp Cô Nương khẽ giọng nói:

- Bất tất! Lúc này chúng ta cứ ôm cây chờ thỏ là thượng sách!

- Nhưng... nếu như đối phương không vào đây thì sao?

- Thế thì chứng minh được người áo trắng kia chẳng liên quan gì đến chuyện ở đây, căn bản không cần phải ra ngoài thám thính. Huống gì chúng ta còn có Bành đại cô rất linh lợi, cô ta sẽ biết tùy cơ ứng biến, chúng ta cứ chờ đây là được.

Hồ Điệp Cô Nương nói rất có lý, thế nhưng cô ta nào biết Hoàng Thiên Vũ trong đầu đang nghĩ gì.

Chàng nói:

- Hiện tại, bất cứ một người giang hồ nào xuất hiện đi lại trong khu vực này thì nhất định có liên quan đến vụ huyết án này, chỉ cần bắt được một người thì rất có ích cho việc điều tra chân hung...

Chàng nói chưa hết câu, đột nhiên Hồ Điệp Cô Nương "Suyt" một tiếng cắt ngang nói:

- Im lặng, có người vào!

Cô ta vừa nói xong thì đã nghe thấy tiếng bước chân người vang lên bên ngoài thêm, chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề thô tháo cũng biết không phải là người trong giang hồ.

Hoàng Thiên Vũ đầu óc căng lên nhưng lập tức dẫn ra khi nhìn ghé mắt qua cửa phòng nhìn thấy một bóng đen xuất hiện ở cửa nhà, không phải là bóng người áo trắng.

- Sao mà chẳng có đèn đóm gì cả vậy?

Bóng đen kia nói lẩm nhẩm một mình, rồi cất tiếng gọi lớn:

- Đỗ đại nương, tôi là Lai Hưng đây, thiếu gia của tôi có đây chứ?

Đương nhiên chẳng có ai trả lời.

Gã kia tự xưng tên là Lai Hưng lại nói tiếp:

- Đỗ đại nương, lão gia tôi lo sốt vó, cứ sợ... cho nên mới bảo tôi đến tìm thiếu gia tôi về.

Nghe khẩu khí của hắn thì chừng như thiếu gia của hắn đang ở trong nhà này.

Hồ Điệp Cô Nương kéo tay Hoàng Thiên Vũ lùi sau, rồi nhón chân bước tới cửa cất tiếng bình thản hỏi vọng ra:

- Ai thế?

- Tôi là Lai Hưng đây mà...! Cô nương là...

- Ta đến trông chừng nhà cho Đỗ đại nương, mẹ con họ không có ở nhà.

- Ô! Thế thì...

Hồ Điệp Cô Nương vội hỏi:

- Thiếu gia người là ai?

- Thiếu chủ Càn Nguyên Sâm Được Hàng Tăng Tử Hoa.

- A! Có phải là phước thuốc to lớn ở đối diện con hẻm?

- Đúng, đúng!

Hồ Điệp Cô Nường lại hỏi:

- Vì sao người không gọi cửa? Sao lại vào trong này được?

Lai Hưng đáp:

- Đây là quy luật của Đỗ đại nương đề ra, tối đến không cho gõ cửa sợ làm kinh động nhà lân cận, trên cửa có một thanh sắt, chỉ cần nhấc nhẹ lên là cửa tự mở ra.

- Thì ra là thế!

Hồ Điệp Cô Nường thốt lên, rồi rửa:

- Hành nghề bất chính, thảo nào mà sợ người lân cận nghe thấy!

- Cô nương, sao lại nói...

- Lai Hưng, người nên đi tìm nơi khác đi!

- Cô nương! Cô... ái...!

Lai Hưng còn chưa nói hết câu thì rú lên một tiếng rồi thân hình ngã ngửa xuống đất.

Hoàng Thiên Vũ và Hồ Điệp Cô Nường chẳng ai bảo ai cùng xông ra cửa, chỉ thấy tên tiểu bộc Lai Hưng nằm bất động trên đất.

Lại thêm một mạng người!

Ai là hung thủ?

Nạn nhân vừa mới ngã xuống, hung thủ tất chưa thể đi xa được, Hoàng Thiên Vũ chẳng kịp nói câu nào liền tung người vọt lên mái ngói, phóng mắt nhận ra ngay một bóng trắng thoáng qua ở phía đông rồi mất hút, thân pháp người này cực nhanh.

"Bạch y thiếu nữ?"

Hoàng Thiên Vũ kêu lên trong lòng, rồi không chút suy nghĩ nhún người phóng đuổi theo.

Đến chỗ bóng trắng vừa biến mất là một khu phố đầy rẫy những con hẻm quanh co chông chênh, tìm bóng người vừa khuất dạng trong rừng hẻm này thì thật không dễ chút nào.

Hoàng Thiên Vũ loanh quanh trong các con hẻm nhìn nghiêng nhìn ngửa một hồi, chàng cũng hiểu ra là làm điều này quá thừa, trừ phi bóng người áo trắng kia chủ động xuất hiện ra thì chàng không có chút hy vọng tìm thấy đối phương.

Chàng nghĩ:

"Lai Hưng bị Bạch y nhân sát hại hay là một người nào khác nữa? Lai Hưng chỉ là một tên hầu, có đáng để giết không?"

Lai Hưng bị giết trong khi đang nói chuyện với Hồ Điệp Cô Nường, nói không chừng cô ta nhìn thấy rõ chẳng? Lại còn thêm Bành đại cô cảnh giới bên ngoài, khi Bạch y nhân vừa xuất hiện từ xa thì bà ta đã cảnh báo trước, hẳn bà ta phải nhìn thấy mới phải!

Trong đầu nghĩ thế, chàng định quay trở lại tìm gặp Hồ Điệp Cô Nường và Bành đại cô hỏi cho rõ, nhưng vừa quay người thì nhìn thấy một người chạy tới, chính là Bành đại cô.

- Đại cô...

Bành đại cô vừa đến nơi nói ngay:

- Hoàng đại hiệp, chúng ta nhanh rời khỏi đây.

- Tiểu thư của bà đâu?

- Tiểu thư tôi đã đi trước một bước.

- Tại hạ định truy theo...

Bành đại cô cắt lời chàng, nói:

- Hoàng đại hiệp, chàng tìm mù quáng chỉ vô ích, đã thế nói không chừng lại rơi vào bẫy của địch nhân, không bằng trấn tĩnh nghĩ kế đối phó lâu dài!

Hoàng Thiên Vũ nghe ra cũng có lý, chau mày hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Xin theo tôi!

Bành đại cô nói rồi liền quay người bước đi trước ngay.

- o O o -